

TEZA:

Obwiniony radca prawny, będąc pełnomocnikiem klientki (pokrzywdzonej) w sprawie o zachowek po jej rodzicach, dwukrotnie doprowadził do zwrotu pozwu z powodu nie uzupełnienia braków formalnych pozwu, co doprowadziło do częściowego przedawnienia roszczenia. Obwiniony nie wykazał się należyłą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania, a więc podstawowej cechy, która powinna charakteryzować osoby wykonujące zawód radcy prawnego.

WO-129/22

ORZECZENIE

z dnia 28 marca 2023r.

**Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie
w składzie:**

Przewodniczący: **S WSD Piotr Karwat**

Sędziowie: **S WSD Michał Łukasik**

S WSD Adam Lonty /sprawozdawca/

Protokolant: **Piotr Ciepíński**

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Dariusza Drozdowskiego

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2023 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy radcy prawnego D. D., wpisanego na listę radców prawnych prowadzoną przez Radę Okręgowej Izby Radców Prawnych pod numerem wpisu ...,

obwinionego o to, że:

1. W okresie od 22 lipca 2016 r. do 17 września 2018 r. działając jako pełnomocnik procesowy E.Ś. przed Sądem Rejonowym w sprawie o zachowek:

- do sygn. akt XI C 1328/16 nie uzupełnił w ustawowym terminie braków formalnych pozwu w przedmiocie uiszczenia opłaty w wymaganej wysokości, co skutkowało zwrotem pozwu,
- do sygn. akt XI C 876/17 nie uzupełnił w ustawowym terminie braków formalnych pozwu w przedmiocie wskazania nr PESEL powódki oraz złożenia oświadczenia w trybie art. 187 § 1pkt 3) k.p.c. co skutkowało zwrotem pozwu,
- złożył w tożsamej sprawie pozew po raz trzeci do sygn. akt XI C 559/18, nie informując powódki o przedawnieniu części roszczenia, związanym z tym ryzykiem oddalenia powództwa i zasądzenia zwrotu kosztów procesu na rzecz przeciwnika.

tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego, określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia

6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2018r. poz. 2115 ze zm.) w zw. z art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

2. W okresie od 22 lipca 2016 r. do dnia 17 września 2018 r. działając jako pełnomocnik procesowy E.Ś. przed Sądem Rejonowym w sprawie o zachówek w sprawach o sygn.. akt XI C 1328/16, do sygn. akt XI C 876/17, XI C 559/18, nie informował mocodawczyni o przebiegu i wynikach prowadzonych spraw oraz o skutkach podejmowanych czynności

tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego, określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia

6 lipca 1982r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2018r. poz. 2115 ze zm.) w zw. z art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

z powodu odwołania Skarżącej od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 18 marca 2022 r. (sygn. akt: OSD – 25/21)

orzeka:

1. utrzymuje w mocy wymierzoną karę,
2. na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie pierwsze ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych zasądza od radcy prawnego D.D. koszty postępowania przed Wyższym

Sądem Dyscyplinarnym w zryczałowanej wysokości 2.000,00 zł (słownie: dwa tysiące) płatne na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 16 listopada 2018 roku skierowanym do Okręgowej Izby Radców Prawnych, Pani E.Ś. (zwana dalej Skarżącą) złożyła wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec radcy prawnego D.D.

Skarżąca wskazała, iż począwszy od 2016 r. była klientką D.D. , który prowadził jej sprawę o zachówek po zmarłych rodzicach. Podczas jednego ze spotkań z radcą prawnym Skarżąca otrzymała kopię pozwu z dnia 10 sierpnia 2016 r. ze wskazaniem wartości przedmiotu sporu na kwotę 20 800zł. W październiku 2016r. Skarżąca zgłosiła się do Sądu w celu uzyskania informacji o postępach w sprawie i poinformowano ją, iż pozew został złożony 30 września 2016 r. na kwotę 10 400zł. Po kolejnej wizycie w Sądzie Skarżąca dowiedziała się, iż, pozew został zwrócony w wyniku nieuzupełnienia braków formalnych. Skarżąca podnosi, iż Obwiniony nie kontaktował się z nią w sprawie uzupełnienia brakującego numeru PESEL. W 2017 r. D. D. złożył ponownie pozew z brakami formalnymi, który, wobec ich nieuzupełnienia został zwrócony. W marcu 2018 r. D. D. złożył trzeci pozew, który tym razem został rozpatrzony. Spotkał się jednak z zarzutem ze strony pozwanego, który podniósł, iż upłynął termin przedawnienia roszczenia o zachówek po zmarłym ojcu Skarżącej, który to zarzut sąd uwzględnił. Dodatkowo Skarżąca podniosła, iż Obwiniony przez dwa lata jakie upłynęły od udzielenia zlecenia do prowadzenia sprawy, nie podjął postępowania przedsądowego, nie wysłał wezwania do zapłaty w celu podjęcia rozmów czy negocjacji, w związku z czym sąd obciążył Skarżącą kosztami procesu. Skarżąca podkreśla, iż zgłosiła się do Obwinionego w terminie, który umożliwił skuteczne zabezpieczenie jej roszczeń, więc D. D. miał możliwość złożenia pozwu przed upływem 5 lat od śmierci jej ojca, co prawdopodobnie skutkowałoby zasądzeniem zachowku.

W skutek wniosku E. Ś. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych, wszczął dochodzenie w sprawie popełnienia przez radcę prawnego D.D. przewinienia dyscyplinarnego polegającego na braku starannego działania przy wykonywaniu czynności zawodowych polegającego na nieuzupełnieniu braków

formalnych pozwu co skutkowało jego dwukrotnym zwrotem, braku informowania E. Ś. o toku spraw oraz złożenie kolejnego pozwu o zachówek po upływie terminu przedawnienia tj. naruszenia art. 12 ust, 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r, o radcach prawnych.

W dniu 16 września 2019r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wezwał D.D. do osobistego stawiennictwa w celu przedstawienia zarzutów i złożenia wyjaśnień, jednak Obwiniony wniósł o odroczenie czynności i usprawiedliwienie nieobecności. Obwiniony wzywany był przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego jeszcze kilkakrotnie jednak za każdym razem Obwiniony znajdował usprawiedliwienie by się w wyznaczonym czasie i miejscu nie stawić.

Następnie w dniu 10 października 2019r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych wydał postanowienie o przedstawieniu zarzutów D. D., które w późniejszym toku sprawy zostało uzupełnione o kolejne zarzuty, których dopuścił się Obwiniony.

W toku postępowania prowadzonego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych ustalono, iż D.D. dopuścił się wszystkich zarzucanych mu czynów, co wywarło negatywny wpływ na sytuację procesową jego mocodawczyni. W wyniku błędów popełnionych przez radcę prawnego w sprawach o sygnaturze XI C 1328/16 oraz XI C 876/17 oraz wobec ich nienaprawienia, mimo uprzedniego wzywania przez Sąd do podjęcia odpowiednich kroków, złożono trzeci pozew co wobec podniesienia przez pozwanego zarzutu przedawnienia doprowadziło do negatywnego rozstrzygnięcia. Łączną stratę wynikającą z postępowania Obwinionego oszacowano na kwotę 14000zł na co składały się zasądzone na rzecz Skarżącej koszty procesu oraz utracony zachówek. Zgodnie z Oświadczeniem z dnia 20.03.2019r. D. D. zobowiązał się do zapłaty E.Ś. kwoty 14000zł w zamian za cofnięcie skargi. Skarżąca w pierwszej kolejności spełniła swoje zobowiązanie, jednak wobec niewywiązania się ze swojego obowiązku przez D.D. ponownie zawnioskowała o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego.

Szczególną uwagę należy zwrócić na wyjaśnienia i zeznania złożone przez Strony w postępowaniu przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym. Poza przyznaniem się do zarzucanych czynów Obwiniony wyjaśnił, iż kwotę 14000zł pokrzywdzonej zapłacił przekazem w transzach po 1500 – 2000zł. Na tę samą okoliczność Skarżąca wskazała, iż otrzymała trzy przelewy po 2000zł oraz dwa przelewy po 1000zł czyli łączną kwotę

w wysokości 8000zł. Należy zaznaczyć, iż naprawienie szkody wyrządzonej postępowaniem Obwinionego jest jedynym żądaniem leżącym u podstaw Skargi będącej podstawą niniejszego postępowania.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Na wstępie należy stwierdzić, iż zgodnie z art. 433 § 1 k.p.k. (stosowanym w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, dalej „ustawa o radcach prawnych”), sąd odwoławczy zasadniczo rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu - również w granicach podniesionych zarzutów.

Powyższy wywód prowadzi do konstatacji, że to strona odwołująca się określa zakres kontroli odwoławczej. W Odwołaniu, nie wskazano, jakie konkretnie zarzuty tj. naruszenie prawa materialnego czy naruszenie przepisów postępowania lub też jakie elementy stanu faktycznego zostały błędnie ustalone przez Sąd I instancji. Odwołanie odnosi się jedynie do kwestii naprawienia szkody i de facto o to wnosi Skarżąca tj. o wypłacenie 6000zł, które stanowią różnicę między kwotą wypłaconą przez Obwinionego a pełną szkodą powstałą w majątku Skarżącej a powstałej w wyniku czynności podejmowanych przez D.D. Podsumowując powyższe należy uznać, iż stosownie do treści art. 447 § 2 k.p.k. Skarżąca, wnosząc o naprawienie szkody i zapłacenie wskazanej kwoty kwestionuje orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych wyłącznie w części rozstrzygnięcia dotyczącej kary i środków karnych.

W toku postępowania prawidłowo ustalono stan faktyczny będący podstawą stawianych Obwinionemu zarzutów. Postawa radcy prawnego D.D. z jaką mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie musi być piętnowana i karana. Zaufanie publiczne do osób wykonujących zawód radcy prawnego jest dobrem o jaki wszystkie osoby wykonujące zawód radcy prawnego powinny dbać podczas swoich codziennych obowiązków. W szczególności powinniśmy pamiętać o godnym zachowaniu i należytej staranności w kontaktach z Sądami i Klientami gdyż w tych przypadkach reprezentujemy nie tylko siebie ale i wszystkich członków samorządu. Nie ma wątpliwości, iż w niniejszej sprawie, Obwiniony nie wykazał się należyłą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania, a więc podstawowej cechy, która powinna charakteryzować osoby wykonujące zawód radcy prawnego.

Odnosząc się do treści Skargi złożonej przez E. Ś. należy zaznaczyć, iż podstawą orzekania i rozstrzygania o karach, w postępowaniu dyscyplinarnym radców prawnych, jest ustawa o radcach prawnych i katalog kar w niej wymieniony. Podczas orzekania w postępowaniu dyscyplinarnym, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny jak i Wyższy Sąd Dyscyplinarny za podstawę prawną orzekania przyjmują wskazaną ustawę o radcach prawnych a zgodnie z art. 74¹ pkt 2 ustawy w kwestiach nieuregulowanych stosuje rozdziały I-III kodeksu karnego. Powyższa analiza oznacza, iż nie ma możliwości by Wyższy Sąd Dyscyplinarny nałożył na Obwinionego obowiązek naprawienia szkody w postaci zapłacenia Skarżącej kwoty 6000zł gdyż takie możliwości nie wynikają z wyżej wskazanych przepisów. W świetle zawartego przez Skarżącą i Obwinionego dokumentu o nazwie Oświadczenie z dnia 20.07.2019 r. należałoby rozważyć, czy wskazane okoliczności nie mogłyby stanowić podstawy do skierowania powództwa przez E.Ś. do Sądu powszechnego.

W kontekście zgromadzonych materiałów dowodowych, mając na względzie wcześniejszą karalność Obwinionego i jego zachowanie po jego popełnieniu, należy uznać, orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego i wymierzoną D. D. karę, za odpowiednie do popełnionych przewinień w szczególności wobec założenia, iż Obwiniony dobrowolnie przyjął zobowiązanie w postaci naprawienia wyrządzonej Skarżącej szkody.

Oдноśnie do drugiego punktu orzeczenia, należy jedynie wskazać, iż orzeczono zgodnie z treścią art. 70⁶ ust. 2 zdanie pierwsze ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

Uznając powyższe, wobec treści art. 64 ust. 1 o radcach prawnych w zw. z art. 12 ust. 1 i art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w związku z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych orzeczono jak w sentencji.